

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

DANIEL GLATTAUER

Dragoste virtuală

Traducere din germană și note de Gabriella Eftimie

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Coperta colecției:
Faber Studio (Radu Manelici)

Redactor:
Domnica Drumea

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Eugenia Țarălungă, Roxana Samoilescu, Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GLATTAUER, DANIEL

Dragoste virtuală / Daniel Glattauer ; trad.: Gabriella Eftimie - București:

Pandora Publishing, 2012

ISBN 978-973-1989-08-2

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.112(436)-31=135.1

Titlul original: Gut gegen Nordwind

Autor: Daniel Glattauer

Copyright © by Deuticke im Paul Zsolnay Verlag Wien 2006

Copyright © Editura Pandora M, 2012 pentru prezenta ediție

Editura Pandora M face parte din Grupul editorial Trei

C. P. 27-0490, București

Tel. /Fax: +4 021 300 60 90

www.pandoram.ro

ISBN: 978-973-1989-08-2

Capitolul unu

15 ianuarie

Subject: **Anulare abonament**

Aș dori să renunț la abonament. Se poate și pe această cale? Numai bine, E. Rothner.

După 18 zile

Subject: **Anulare abonament**

Aș dori să renunț la abonamentul meu. Se poate prin e-mail? Solicit un răspuns scurt.

Numai bine, E. Rothner.

După 33 de zile

Subject: **Anulare abonament**

Stimați domni și stimate doamne de la editura Like! În cazul în care continuați să-mi ignorați încercările de a renunța la abonament și continuați să-mi trimiteți revista — din păcate, din ce în ce mai slabă calitativ — mă simt obligată să vă avertizez că n-am să mai plătesc niciun sfanț!

Numai bine, E. Rothner.

După opt minute

Reply:

Adresă greșită. Aceasta este o adresă privată, respectiv: woerter@leike.com. Dumneavoastră doriți să-i contactați pe cei de la woerter@like.com. Sunteți a treia persoană care-mi scrie în legătură cu o suspendare de abonament. Revista aceea pare chiar oribilă!

După cinci minute

RE:

Ah, mă scuzați! Mulțumesc pentru lămuriri. Salutări,
E.R.

Nouă luni mai târziu

No subject

Crăciun fericit și La Mulți Ani vă dorește Emmi Rothner.

După două minute

Reply:

Dragă Emmi Rothner, noi nu ne cunoaștem, aș putea spune, mai deloc. Dar cu toate acestea, țin să vă mulțumesc pentru mass-mailul drăguț și extrem de original! Trebuie să vă mărturisesc că îmi plac la nebunie mass-mailurile trimise maselor din care nici măcar nu fac parte. Nb, Leo Leike.

După 18 minute

RE:

Mă scuzați pentru deranj, domnule Nb Leike. V-am inclus din greșeală în lista cu clienții mei pentru că acum câteva luni am vrut să renunț la un abonament și am nimerit, se pare, la dumneavoastră. O să vă șterg imediat.

P.S.: Iar dacă vă vine în minte o formulă mai originală pentru „Crăciun fericit și La Mulți Ani!” atunci când vreți să-i urați cuiva „Crăciun fericit și La Mulți Ani!”, vă rog să mă instruiți și pe mine! Până una-alta: Crăciun fericit și La Mulți Ani! E. Rothner.

După șase minute

Reply:

Vă doresc sărbători fericite și mă bucur pentru noul an care se va adăuga celor optzeci pe care i-ați petrecut până acum cu atâta folos! Și în cazul în care v-ați abonat și la câteva zile mai proaste, renunțați liniștită — și din greșeală — la abonament! Aștept să-mi scrieți. Leo Leike.

Trei minute mai târziu

RE:

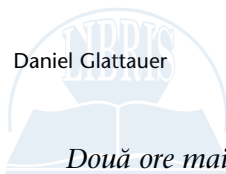
Sunt impresionată! Nb, E.R.

După 38 de zile

Subject: **Niciun euro în plus!**

Stimată conducere a editurii Like, m-am dezabonat de cinci ori de la revista dumneavoastră, de trei ori în scris și de două ori prin telefon (am vorbit cu o doamnă Hahn). În cazul în care continuați să mi-o trimiteți, voi considera acest lucru o favoare personală. Voi păstra, de asemenea, și ordinul de plată în valoare de 186 de euro, drept suvenir, ca să-mi amintesc de revista Like și atunci când n-o s-o mai primesc deloc. Dar nu vă așteptați să plătesc pentru asta. Cu deosebit respect,

E. Rothner.

Două ore mai târziu

Reply:

Dragă doamnă Rothner, o faceți dinadins? Sau v-ați abonat la zile proaste? Nb, Leo Leike.

15 minute mai târziu

RE:

Dragă domnule Leike, de data asta chiar mă simt prost. Se pare că sufăr de o miopie cronică atunci când vine vorba de grupul „ei” sau mai bine zis de literele „e” și „i”. Când scriu repede și trebuie să bat tasta „i”, ating tot timpul și tasta cu „e”. E ca și când cele două degete mijlocii s-ar duela pentru tastele respective. Degetul stâng o ia tot timpul înaintea celui drept. Și asta pentru că sunt stângace din naștere, doar că la școală m-au învățat să scriu și cu dreapta. Lucru pe care mâna stângă nu mi l-a iertat nici acum. Vârful degetului mijlociu apasă tot timpul pe „e”, înainte ca dreptul să fi apăsător pe litera „i”. Îmi cer scuze pentru deranj, n-o să se mai întâmple (probabil).

O seară frumoasă în continuare, E. Rothner.

Patru minute mai târziu

Reply:

Dragă doamnă Rothner, pot să vă pun o întrebare? Și încă una: cât timp v-a luat să-mi scrieți e-mailul referitor la greșeala cu „ei”? Nb, Leo Leike.

Trei minute mai târziu

RE:

Răspund cu două întrebări: Cât credeți? Și de ce întrebați?

Opt minute mai târziu

Reply:

Presupun că nu v-a luat mai mult de douăzeci de secunde. În acest caz, vă felicit: ați reușit să-mi comunicați ceva fără nicio greșeală. Și m-ați făcut să râd pe sub mustață, ceva ce în seara asta n-o să-i mai reușescă nimănui. Referitor la cea de-a doua întrebare, de ce vă întreb: în prezent, mă ocup de cercetarea limbajului folosit în e-mailuri. Și-n final, permiteți-mi să vă mai întreb ceva: nu-i așa că nu v-a luat mai mult de douăzeci de secunde?

Trei minute mai târziu

Așa, deci! Spuneți că vă ocupați cu cercetarea e-mailurilor. Sună palpitant, chiar dacă între timp încep să mă simt ca un șoarece de laborator. Dar nu contează. Aveți cumva și o pagină personală? Dacă nu, nu vreți să vă faceți una? Dacă da, nu vreți una mai frumoasă? Vă întreb pentru că eu mă ocup de homepage-uri. (Până acum mi-au trebuit fix zece secunde, am cronometrat, să știți. Dar de data asta era vorba de o discuție mai formală, de afaceri. Astea alunecă mai ușor.)

Cât despre e-mailul meu referitor la greșeala cu „e” și „i”, îmi pare rău să vă spun, dar ați estimat fals. Mai-lul ăla mi-a răpit din viață nici mai mult, nici mai puțin de trei minute. Eh, dar cine știe, poate c-o să-mi folosească la ceva la un moment dat... Un singur lucru mă mai interesează: de ce ați presupus că nu mi-au trebuit mai mult de douăzeci de secunde pentru e-mailul cu greșelile? Și înainte de a vă lăsa în pace definitiv (asta în cazul în care cei de la revista Like nu-mi mai trimit vreo factură), aș vrea să vă mai întreb ceva. Mai sus, ați scris așa:

„Pot să vă pun o întrebare? Și încă una: cât timp v-a luat să...?” ș.a.m.d. Referitor la asta, aș mai avea două întrebări. Mai întâi: cât timp v-a luat să inventați gluma aceea? Și-n al doilea rând: așa se manifestă simțul umorului la dumneavoastră?

După o oră și jumătate

Reply:

Dragă doamnă necunoscută, o să vă răspund mâine dimineață. Acum trebuie să închid calculatorul. O seară plăcută sau noapte bună, după caz. Leo Leike.

Patru zile mai târziu

Subject: **Întrebări directe**

Dragă doamnă Rothner, îmi cer scuze că vă scriu abia acum, dar, din păcate, în ultimul timp situația e cam turbulentă în ceea ce mă privește. M-ați întrebat de ce am presupus (cu totul greșit) că n-ați avut nevoie de mai mult de douăzeci de secunde pentru a-mi prezenta situația legată de greșeala cu „ei”. Păi, pentru că e-mailurile dumneavoastră se „îngurgitează” foarte ușor, dacă-mi permiteți o exprima-re mai stângace. Aș fi jurat că sunteți o persoană care vorbește și scrie repede, genul „plin de viață” pentru care ziua nu trece niciodată destul de repede. Când vă citesc e-mailurile, nu-mi dau seama unde sunt pauzele. Mailurile dumneavoastră par puternice, scrise dintr-o suflare, pline de energie, spontane și, da, chiar un pic emoționante. Persoanele cu hipotensiune nu scriu așa, asta-i clar. Mie mi se pare că ideile și gândurile dumneavoastră sunt exprimate spontan, pe măsură ce apar. În plus, am detectat și o mare siguranță în exprimare și o mânuire precisă, pricepută a cuvintelor. Dar da-

că-mi spuneți că v-au trebuit trei minute, atunci se pare că mi-am făcut o imagine greșită despre dumneavoastră.

Din păcate, m-ați întrebat și de simțul umorului. Ăsta e un capitol cam trist. Omul ar trebui să descopere la sine cel puțin un lucru amuzant ca să aibă umor. Și sincer să fiu, în clipa de față, eu, unul, nu găsesc la mine nimic amuzant. Când mă gândesc la ultimele zile și săptămâni, îmi piere cheful. Dar asta ține de ceva strict personal și n-are ce căuta aici. În orice caz, vă mulțumesc pentru stilul dumneavoastră care mă revigorează mereu. Mi-a făcut deosebită plăcere să discut cu dumneavoastră. Astea fiind spuse, eu zic că, de bine, de rău, v-am răspuns la toate întrebările. Dar dacă, din greșală, nimeriți din nou adresa mea, o să mă bucur. Însă, vă rog frumos: dezabonați-vă odată de la revista aia, că începe să fie prea de tot! Sau s-o fac eu în locul dumneavoastră? Cu drag, Leo Leike.

După 40 de minute

Reply:

Dragă domnule Leike, vreau să vă mărturisesc ceva: într-adevăr, n-am avut nevoie de mai mult de douăzeci de secunde pentru mailul referitor la greșeli. Doar că mi-a sărit muștarul când mi-am dat seama ce părere v-ați făcut despre mine și că mă considerați o persoană care frunzărește așa, pur și simplu, mailurile, fără să-i pese. În privința asta aveți dreptate, recunosc, dar n-aveați dreptul să știți dinainte. Și, OK: chiar dacă (momentan) v-a pierit simțul umorului, e clar că vă pricepeți foarte bine la mailuri. Mi-a plăcut cum m-ați „citit“, așa, dintr-un foc! Sunteți profesor de germanistică? Cu drag, Emmi „Cea de Viață“ Rothner.

După 18 zile

Subject: **Salutare**

Salutare, domnule Leike, voiam doar să vă spun că cei de la Like nu mi-au mai trimis revista. Ați intervenit cumva dumneavoastră? Oricum, nu mă supăr dacă-mi mai scrieți câte ceva. De pildă, nici acum nu știu dacă sunteți sau nu profesor. Google nu vă cunoaște, asta-i clar, sau dacă da, se pare că și-a propus să vă camufleze cât mai bine. Cu umorul cum mai stați? Că doar e carnavalul, nu-i așa? Acolo n-o să aveți concurență. Cu drag, Emmi Rothner.

După două ore

RE:

Dragă doamnă Rothner, mă bucur că-mi scrieți, vă duceam deja dorul. Tocmai mă pregăteam să-mi fac un abonament la revista Like. (Atenție, glumă la orizont!) Și spuneți că m-ați căutat pe Google? Asta mi se pare deosebit de măgulitor. Dar faptul că v-am făcut impresie de „Profesor“ nu mă coafează, sincer, deloc. Credeți că-s un bătrân hodorogit, nu-i așa? Un tip rigid, pedant și atotștiutor. Ei, bine, să știți că n-o să mă strofoc să vă dovedesc contrariul — ar fi un pic ridicol. Se pare că, mai nou, scriu într-un stil care mă face să par mai matur decât sunt. În schimb, pe dumneavoastră vă suspectez că scrieți într-un stil mai tineresc și că, de fapt, sunteți mai în vârstă decât păreți. Apropo, eu sunt consilier în domeniul comunicațiilor și asistent universitar la Psiholingvistică. În prezent, eu și colegii mei lucrăm la un studiu referitor la influența corespondenței electronice asupra compor-

tamentului verbal și — partea și mai interesantă — la rolul e-mailului ca mijloc de transmitere a sentimentelor. De asta am tendința să folosesc jargonul profesional, dar pe viitor promit c-am să mă abțin.

Astea fiind spuse, vă doresc să treceți cu bine peste festivitățile carnavalului! După cum vă cunosc, sunt sigur că v-ați înarmat deja cu un întreg contingent de nasuri roșii și trompete.:-)

Cu drag, Leo Leike.

După 22 de minute

RE:

Dragă domnule psiholingvist, acum e rândul meu să vă testez: ce credeți, care a fost fraza care m-a impresionat cel mai mult din e-mailul pe care tocmai l-am primit, fraza pe care am considerat-o atât de interesantă, încât mi-a venit să vă pun imediat o întrebare (asta dacă n-aș fi ținut să vă testez mai întâi)?

Și încă un sfat prietenesc, în legătură cu simțul umorului la dumneavoastră: să știți că propoziția „Tocmai mă pregăteam să-mi fac un abonament la revista Like“ mai-mai să-mi dea speranțe! Dar completarea din paranteză „(Atenție, glumă la orizont!)“ a stricat tot. Dați-le încolo de paranteze! La fel de haioasă mi s-a părut și faza cu nasurile roșii și trompetele. E clar că avem același umor absurd. Dar lăsați-mă să-mi dau seama singură când sunteți ironic, n-are rost să împodobiți pagina cu un smiley. Îmi face plăcere să vă țin de vorbă. Cu drag, Emmi Rothner.

După zece minute

Reply:

Dragă Emmi Rothner, vă mulțumesc pentru sfaturile legate de simțul umorului. Până la urmă, o să mă transformați într-un tip haios. Și mai multe mulțumiri pentru test! Asta îmi dă ocazia să vă demonstrez că nu sunt (deloc) genul de „profesor bătrân și egomaniac” pe care vi-l imaginați. Dacă aș fi așa, aș presupune că cea mai interesantă propoziție vi se pare cea cu: „În prezent, eu și colegii mei lucrăm la un studiu... rolul e-mailului ca mijloc de transmitere a sentimentelor”. Dar sunt sigur că cel mai mult v-a plăcut propoziția cu „În schimb, pe dumneavoastră vă suspectez că scrieți într-un stil mai tineresc și că, de fapt, sunteți mai în vârstă decât păreți”. De unde se naște și următoarea întrebare: de ce o fi tras concluzia asta? Și încă una: cât de bătrână mă crede, de fapt? Am sau n-am dreptate?

După opt minute

RE:

Leo Leike, ești un tip dat dracului! Așa, și acum aștept argumente clare: de ce credeți că sunt mai bătrână decât stilul în care scriu? Sau, mai exact: cât de tineresc e stilul meu? Și cât de bătrână sunt eu? Și de ce? Și dacă tot ați rezolvat ghicitorile de mai sus, spuneți-mi și ce număr port la pantof. Cu drag, Emmi. Să știți că mă amuz pe cînste cu dumneavoastră.

După 45 de minute

Reply:

Scrieți ca o persoană de 30 de ani. Dar aveți în jur de 40. 42, să zicem. De unde mi-am dat seama? O femeie de 30 de ani nu citește revista Like. Vârsta medie a abonaților revistei Like se situează undeva la 50 de ani. Dar dum-

neavoastră sunteți clar mai tânără pentru că vă ocupați de homepage-uri, ceea ce înseamnă c-ați putea avea în jur de 30 sau chiar mai puțin. Pe de altă parte, o persoană de 30 de ani nu le trimite mass-mailuri cu „Crăciun fericit și La Mulți Ani“ clienților săi. Și, în sfârșit: vă numiți Emmi, adică Emma. Cunosc trei Emma și toate au peste 40. La 30 de ani, o femeie nu se numește Emma. Țsta nu-i un nume potrivit pentru o fată sub 20, ca să nu mai zic că, dacă ați avea sub 20, ați folosi cuvinte precum „cool“, „demențial“, „marfă“, „mega“, „heavy“ sau altele de genul ăsta. În plus, n-ați începe propozițiile cu majusculă și nici n-ați folosi propoziții complete. Și-n general ați avea lucruri mai bune de făcut decât să vă întrețineți cu un pseudo profesor lipsit de simțul umorului și să vă amuzați de cât de tânără sau de bătrână vă crede. Și încă ceva, referitor la numele „Emmi“. Atunci când o persoană se cheamă Emma și se manifestă mai tinerește în scris, pentru că se simte mult mai tânără decât e, să zicem, acea persoană n-o să se semneze niciodată cu Emma, ci cu Emmi. Așadar, concluzia, dragă Emmi Rothner, e că, deși aveți 42 de ani, scrieți ca o persoană de 30. Am sau n-am dreptate? Iar la pantof purtați numărul 36. Sunteți minionă, firavă și energică și aveți părul scurt, castaniu. Și vorbiți repede, fără să trageți prea des aer în piept. Nu-i așa? O seară frumoasă, Leo Leike.

În ziua următoare

Subject: ???

Dragă doamnă Rothner, nu cumva v-ați supărat? Așa e, nu vă cunosc. De unde să știu câți ani aveți? Puteți să aveți 20 sau 60, ambele sunt posibile. Poate că aveți 1,90 și 100 de kilograme. Sau poate că purtați 46 la pantof — și de

aceea, n-aveți decât trei perechi, făcute la comandă. De asta ați renunțat la abonamentul Like, ca să vă permiteți și-o a patra pereche și tot din cauza asta vă dați bine pe lângă clienții dumneavoastră cu urări de „Crăciun fericit”. Așa că, vă rog, nu vă supărați pe mine. Eu chiar m-am distrat atunci când v-am făcut acel portret aproximativ și același lucru am încercat să vi-l transmit prin acele detalii exagerat de precise. Chiar n-am vrut să vă jignesc. Cu drag, Leo Leike.

Două ore mai târziu

RE:

Dragă domnule „profesor”, îmi place umorul dumneavoastră pentru că abia dacă se deosebește de sinceritatea cronică, și tocmai de aceea pare atât de extrem!! Vă scriu din nou mâine. Abia aștept! Emmi.

Peste șapte minute

Reply:

Mersi! Acum o să pot să dorm liniștit. Leo.

În ziua următoare

Subject: **Încălcarea limitelor bunului-simț**

Dragă Leo, pe „Leike” o să-l las deoparte. Puteți să procedați la fel cu „Rothner”. Mi-a plăcut la nebunie mailul pe care mi l-ați trimis ieri, l-am citit de mai multe ori. Vreau să vă fac un compliment. Mi se pare grozav că vă puteți dedica unei persoane pe care n-o cunoașteți, pe care n-ați văzut-o niciodată și pe care probabil n-o s-o vedeți niciodată, de la care nu vă așteptați la nimic și din partea căreia nu știți dacă vă puteți aștepta la ceva concret. E un comportament masculin oarecum atipic, și tocmai de aceea îl apreciez. Am vrut să vă spun asta o sin-

gură dată, așa, ca să știm de pe ce poziții plecăm. Și acum să vă răspund în câteva subpuncte:

1) Văd c-ați dezvoltat o adevărată psihoză față de mass-mailurile de Crăciun! Când ați căpătat boala aceasta? Am impresia că vedeți negru în fața ochilor dacă cineva vă urează „Crăciun fericit și La Mulți Ani!” Bine, fie, vă promit că n-o să vă mai urez niciodată așa ceva! Oricum, mi se pare uluitor că vreți să ghiciți vârsta cuiva din simplul fapt că v-a urat „Crăciun fericit și La Mulți Ani!” Dacă-ș fi scris „Crăciun fericit și un An Nou la fel de fericit!”, aș fi părut cu zece ani mai tânără?

2) Îmi pare rău, dragă Leo, domnule psiholingvist, dar mi se pare un pic de modă veche și „profesoresc” să zici că o femeie nu poate să aibă mai puțin de 20 de ani dacă nu folosește cuvinte precum „cool”, „marfă” sau „heavy”. Asta nu înseamnă că mă străduiesc să scriu peste măsură de tinerește. Dar, cine știe?

3) Spuneți că scriu ca o femeie de 30 de ani. Dar mai spuneți că o femeie de 30 de ani nu citește revista Like. Mă simt obligată să vă dau explicații: abonamentul pentru revista Like îl făcusem pentru maică-mea. Ei, și-acum ce ziceți? Sunt mai tânără decât par după scris?

4) Din păcate, cu această întrebare filozofică va trebui să vă las să vă descurcați singur. Asta fiindcă am o întâlnire. (Curs de film? Școală de dans? Manichiură? Cei dansant? O să vă las să alegeți, după bunul plac.)

O zi frumoasă în continuare, Leo! Emmi.

După trei minute

RE:

Ah, da, Leo, și mai vreau să vă mărturisesc ceva: ați fost pe aproape în ceea ce privește numărul de la pantof.

De fapt, port 37. (Dar nu-mi trimiteți nicio pereche, că am destule.)

După trei zile

Subject: Ceva lipsește

Dragă Leo, dacă timp de trei zile nu-mi scrieți, am următoarele reacții: 1) Sunt foarte surprinsă. 2) Simt că-mi lipsește ceva.

Niciuna din ele nu-mi face plăcere. Faceți ceva în sensul ăsta! Emmi.

În ziua următoare

Subject: În sfârșit, l-am trimis!

Dragă Emmi, ca să mă apăr, pot vă spun că v-am scris în fiecare zi, doar că nu v-am trimis nimic. Ba dimpotrivă, le-am șters pe toate. Și asta fiindcă mi se pare c-am ajuns la un punct sensibil al conversației noastre. Se pare că această Emmi care poartă mărimea 37 la pantofi începe să mă intereseze mai mult decât ar fi cazul, dacă e să mă iau după reguli. Și dacă această Emmi care poartă 37 la pantofi îmi spune din start că „probabil n-o să ne vedem niciodată”, atunci eu nu pot decât să-i dau dreptate și să-i împărtășesc părerea. Faptul că plecăm de la premisa asta mi se pare un lucru foarte, foarte inteligent. N-aș vrea ca discuțiile noastre să se coboare la nivelul unor trăncăneli stupide, gen „anunțuri matrimoniale” sau „chat”.

Trimit totuși și acest mail ca să umplu cu ceva mailbox-ul lui Emmi, cea cu mărimea 37 la pantofi. (Textul în sine nu e deloc incitant, știu, și nu-i decât un fragment din ceea ce voiam să vă scriu, de fapt.)

Cu drag, Leo.

După 23 de minute

RE:

Aha, deci psiholingvistul Leo nu vrea să știe cum arată Emmi cea cu mărimea 37 la pantofi. Leo, să știți că nu vă cred! Toți bărbații vor să afle cum arată o femeie cu care vorbesc și pe care n-au văzut-o niciodată. Și asta cât mai repede. Abia după aia se decid dacă mai vor să discute cu ea. N-am dreptate? Cu prietenie, acea Emmi cu mărimea 37 la pantofi.

După opt minute

Reply:

De data asta v-ați vărsat oful mai mult, nu-i așa? Dacă-mi trimiteți astfel de răspunsuri, nici nu mai vreau să aflu cum arătați. Oricum vă am în fața ochilor. Și pentru asta nici măcar n-am nevoie de diplomă de psiholingvist. Leo.

După 21 de minute

RE:

Vă înșelați, domnule Leo. V-am scris cât se poate de calm. Ar trebui să mă vedeți atunci când îmi vărs oful. Și mi se pare că în general evitați să-mi răspundeți la întrebări, nu-i așa? (De fapt, mă întreb cum arătați atunci când ziceți: „Am dreptate?”) Dar să mă întorc la mailul dumneavoastră. Care mi se pare cam alandala, sincer. Constat, de pildă, că:

1) Îmi scrieți mailuri, dar nu mi le trimiteți.

2) Încep să vă interesez mai mult decât ar fi cazul, dacă e „să vă luați după reguli”. Ce-o mai fi însemnând și asta? Oare conversația noastră nu are loc tocmai dato-

rită interesului reciproc față de persoana celuilalt, despre care nu știm nimic?

3) Vi se pare un lucru inteligent — ba mai mult, unul „foarte, foarte inteligent“ — că n-o să ne întâlnim niciodată. Vă invidiez pentru dedicația și pasiunea de care dați dovadă când vine vorba de inteligență!

4) Nu vreți prostii de genul chaturilor. Dar ce vreți? Despre ce-ar trebui să discutăm ca să nu vă mai interesez mai mult decât ar fi cazul, dacă e să vă luați după „reguli“?

5) Și, în cazul în care nu-mi răspundeți: ați spus că mailul acela nu-i decât un fragment din mesajul original. Nu vă sfițiți, scrieți-mi și restul, liniștit. Mă bucur pentru fiecare rând! Pentru că-mi place să vă citesc, dragă Leo. Emmi.

După cinci minute

Reply:

Dragă Emmi, nu v-ați fi simțit bine dacă nu mi-ați fi scris cu 1), 2) și 3). Am sau n-am dreptate? Măine vă scriu mai pe îndelete. O seară frumoasă, Leo.

În ziua următoare

No subject

Dragă Emmi, v-ați gândit vreodată la faptul că niciunul din noi nu știe nimic despre celălalt? Ne facem tot felul de imagini fanteziste, tot felul de iluzii despre niște fantome. Și punem întrebări al căror farmec constă tocmai în faptul că nu răspundem la ele. Da, am făcut un adevărat sport din a trezi și din a ațâța curiozitatea celuilalt, fără s-o satisfacem în întregime. Ne strofocăm să cițim printre rânduri, printre cuvinte sau, în curând, și

printre litere. Ne străduim din răspuțeri să-l ghicim pe celălalt, să-i facem portretul-robot. Pe de altă parte, ținem morțiș să nu ne scape nicio informație importantă despre noi înșine. Adică, ce vreau să spun cu „informație importantă”? De fapt, niciunul din noi n-a povestit nimic despre viața lui sau despre problemele sale de zi cu zi, despre lucrurile care i se par importante. Comunicăm în gol. În schimb, amândoi am mărturisit cu conștiinciozitate ce fel de activitate desfășurăm. Teoretic, mi-ați putea face un homepage drăguț, iar eu v-aș putea răsplăti cu o psihogramă¹ lingvistică (proastă). Asta-i tot. Mai știm că locuim în același oraș, din cauza revistei ăleia de știri locale. Dar în rest? Nu mai știm nimic. În jurul nostru nu există oameni. Nu locuim nicăieri. Nu avem o vârstă. N-avem o poveste. Nu facem deosebire între zi sau noapte. Nu trăim într-o perioadă anume. Avem doar niște monitoare, la care ne uităm în secret, fiecare în parte, și un hobby comun: pe amândoi ne interesează o persoană complet străină. Bravo, super!

În ceea ce mă privește — și acum urmează o mărturisire: mă interesează foarte tare persoana dumneavoastră, dragă Emmi! Nu știu de ce, dar știu c-a existat un motiv întemeiat care a declanșat toate astea. Și sunt conștient și de absurditatea acestui interes. N-aș face față la o întâlnire cu dumneavoastră, indiferent cum arătați, câți ani aveți, cât șarm împrumutați din șarmul e-mailurilor pe care mi le-ați trimis și cât „duh” aș detecta în vocea, în pupilele, în colțul gurii sau în forma nasului dumneavoastră, față de umorul cu care vă manifestați în scris. Dar mi se pare că acest interes „foarte mare” se hrănește

¹ Caracterizare psihologică detaliată a structurii și dezvoltării personalității unui individ. (N.t.).